

Шина не намѣри никого въ дола. Войниците и конетѣ ги нѣмаше. Гърмежитѣ се чуваха нѣкъде подалечъ. Тя отиде къмъ могилитѣ. И тамъ нѣмаше никой; окопитѣ бѣха празни, навсѣкжде бѣха разхвърлени гилзи. Тя сне кобилищата, изкачи се и се изправи на могилата. Слънцето залязваше. Далечъ на изтокъ, по гребена на пространния хълмъ, който затваряше хоризонта, виждаха се голѣми и черни маси отъ хора. Тѣ бързаха и преваляха къмъ отвѣдната страна. На друго мѣсто една безбройна тѣлпа, като черенъ мравунекъ, бѣгаше, разпрѣсната изъ жълтитѣ стърнища. Ниско надъ нея, като едъръ градъ, валѣха бѣлитѣ кълба димъ. Чуваха се топовни гърмежи.

И, като че посочваше нѣкому това, което виждаше, Шина прострѣ ръка. Подъ черната забрадка лицето ѝ бѣше бледно, очитѣ ѝ горѣха.

— Господи! — извика тя — Господи, чу ни ти! Бѣгатъ, ей ги бѣгатъ!

Тя се засмѣ нервно, неестествено и сухо. И едвамъ сега почувствува страшната умора, която смазваше тѣлото ѝ. Нозетѣ ѝ се подкосиха и тя приседна на земята.

